

ути, съ черни сухи лица и източени шии, и носѣха голѣми табли, прѣпълнени съ различни плодове... какво имъ бъркаше той съ свмоята малка кошница? Че имъ бъркаше въ търговията, най-вече измежду малкитѣ купувачи и ученичкитѣ, които обичаха малкия продавачъ на плодове съ неговото блѣдо лице, съ тънкитѣ му, всѣкога влажни, очички, съ кестенявитѣ му кждри, съ окърпени, но всѣкога чисти дрешки? А познаваха го тѣ отдалечъ, по неговия ясенъ гласъ, който често се прѣсичаше въ трепетъ.

Появилъ се бѣше отъ една седмица. И отначало никой не знаеше неговото име: наричаха го само „малкиятъ продавачъ“, а постояннитѣ му купувачи — „Онова“. Но еднажъ дочуха името му. Това бѣше, когато мина неговиятъ учителъ и отдалечъ му извика:

— Какво правишъ, Георге?

Тогава той наведе глава, бѣлъ като платно, и посраменъ, сѣкашъ заловенъ въ кражба. Ала учителтъ му го поглади по главата, послѣ купи едно кило плодове и, като му спусна въ ржката нѣкаква бѣла монета, му каза:

— Продавай, продавай — това не е грѣхъ. Сега е ваканция — нека... пакъ като дойде учебната година... И учителтъ щѣше да каже още нѣщо, ала го поглади пакъ по косата и отмина.

... Да отиде пакъ тамъ? — помисли си пакъ Георги. — Но то бѣше вече прѣди обѣдъ! И не продалъ и за 20 стотинки — го изгониха. А да отиде къмъ ржката... Господи! Ами нели вчера му разсипаха пълна кошница — лоши момчета има тамъ! И то за какво? — Изкочи едно изъ ржката, спусна се къмъ него и му открадна една ябълка.